

رسیدن به پژوهشگران فرزانه والا ترین صفت تعلیم و تعلم است

در پی انتشار سرمقاله شماره پیش، تحت عنوان «قدر مجموعه گل مرغ سحر داند و بس» که در آن به شرح قدرشناسی یک دانش آموز از معلم زیست‌شناسی خود پرداختیم، نامه‌ای از سوی این معلم پر تلاش دریافت کردیم. متن نامه چنین است:

هر چند پیر و خسته دل و ناتوان شدم
هر گه که یاد روی تو کردم جوان شدم
شکر خدا که هر چه طلب کردم از خدا
بر منتهای همت خود کامران شدم

سلام،

هنوز باورم نمی‌شود که زیباترین و ماندگارترین هدیه دوران خدمتم را از دستان اندیشمند و پژوهشگر جوانی دریافت کرده‌ام که روزی در کلاس درس با عطش اشتیاقش به یادگیری هر لحظه نگاهم را می‌ربود. او دانش‌آموزی فعال و تشنه پژوهش و تجربه بود، یادم می‌آید که در آن زمان اول مهر کلاس‌ها را گروه‌بندی می‌کردم و بر اساس چگونگی وظایف محوله به دانش‌آموزان امتیاز می‌دادم، از جمله کارهای خوبشان تهیه هفته‌نامه دیواری در سطح دبیرستان و نشریه ماهانه در سطح مناطق آموزشی شهر بود. بهترین هفته‌نامه دیواری با نام «کندوکاو» و نشریه‌ای ماهانه با نام «پژوهش» از آن حسین و گروهش بود که خوانندگان مشتاقی داشت. در برگزاری نمایشگاه‌های زیست‌شناسی که همه ساله در هفته تربیت و یا به مناسبت بزرگداشت مقام معلم تشکیل می‌دادیم، حسین به‌عنوان یک دانش‌آموز مشتاق و فعال حضور داشت.

دانش‌آموزان خوب همراه با خاطراتشان در ذهن معلم جایگاه خاصی دارند و برای ابد ماندگارند. همیشه برای دانش‌آموزانم اندیشه‌ای علمی و شخصیتی شریف و انسان‌دوست و روحی بزرگ آرزو داشتم و دارم، بعد از سال‌ها دکتر حسین رجایی را دارای چنین شخصیتی می‌بینم؛ او نتیجه چندین ماه تلاش و پژوهش شبانه‌روزی‌اش را که منجر به کشف گونه جدیدی از شب‌پره شده است به‌منظور قدردانی از زحمات معلمش که به حکم وظیفه اما عاشقانه در کلاس تدریس کرده است، بدون اطلاع دادن به وی، به نامش ثبت کرده است. انجام این کار بزرگ، روحی بزرگ و اندیشه‌ای والا می‌طلبد؛ چنین از خودگذشتگی‌ای مستلزم داشتن والا ترین صفت تعلیم و تعلم است؛ رسیدن به پژوهشگران فرزانه‌ای چون دکتر رجایی که قدر دان علم و دانش و جایگاه والای معلم‌اند، هدف غایی آموزش و پرورش است.

از اینکه افتخار معلمی حسین رجایی را داشتیم به خود می‌بالم و وجود به بار نشسته او را به جامعه زحمت‌کش آموزش و پرورش و دانشگاهیان عزیز تبریک می‌گویم.

ثبت گونه جدید شب‌پره *L.samandooki* را قدردانی نه از خود، بلکه از همه معلمان عاشق‌پیشه ایران عزیز می‌دانم، باشد که این افتخار در قلب تاریخ علم جاودانه بماند و الگویی نیکو برای پژوهشگران و دانشمندان جوان آینده باشد. من این حس زیبا و غرور آفرین را به همراه اشک شوق و تپش‌های عاشقانه قلبم به همه مربیان تعلیم و تعلم کشور عزیزمان، ایران توانمند، تقدیم می‌کنم.

این زیباترین هدیه همه دوران خدمتم بود، هدیه‌ای که نه من و نه دنیا هرگز آن را فراموش نخواهیم کرد.

ابراهیم سمندوک دبیر زیست‌شناسی تایباد

دوشنبه ۹۱/۲/۲۵ ساعت ۱:۱۵ صبح